Слова на аркуші — думок непевна тінь,
Роз'ятрює повіки сіль утоми.
Дивлюся на шпитальність білих стін
І чую — кров гаряча скроні ломить.

За чорними свічадами вікна
Конвеєри шумливих вулиць
І десь уста, вологі від вина,
У поцілунку жадібно зімкнулись

І, спраглі, заніміли враз,
І пересохли, як пісок пустелі…
Як довго йти до благосних оаз
Від дюн сипких нешлюбної постелі?..